

Հովհաննես Շիրազ

Որն է, բաբո

-Ո՞րն է, բաբո, մեր հայրենիք:
-Էն, որ ունի բարձր երկինք,
Էն, որ ունի կարմիր արեւ՝
Յուր կապուտակ գլխի վերեւ.
Էն, որ ունի լեռն Ալազյազ՝
Հավքերն՝ աշուղ, ջրերը՝ սագ:
Էն, որ տեսքով իր Մեւանի՝
Մագերն արձակ ու գեղանի՝
Նստած հարսի կնմանի:
Էն, որ ունի աշխարհի թագ՝
Քանց թագավոր՝ Մասիս ճերմակ,
Ճերմակ Մասիս՝ սիրտը մրմուռ,
Գլուխը վեր՝ դրախտի դուռ:
Էն, որ ունի Մասիսն ի վար
Հին-հին բերդեր, վանքեր մթար,
Որ ավերակ, բայց դեռ դարեր
Լուռ կաղոթեն երկինքն ի վեր:
Էն, որ ունի Արագ, Տղմուտ,
Եւ ավերը մամռոտ ու մութ
Գերեզմաններն են պապերուդ...
Էն, որ Ղազբեկն ու Արագած՝
Արտերու մեջ՝ ախպեր կանգնած՝
Ձեռ կգարնեն գինով թասին

Ու կճայնեն մեր Մասիսին,
Թե՛ "Հե՛յ, բաբո, բավ չէ՞ մենակ
Պանդուխտ մնաս ամպերու տակ..."